

Acabat el Sònar, en queda la màgia

El festival, que va reflexionar sobre el vessant màgic de la tecnologia, tanca amb 80.000 visitants

XAVI AGUILAR / **Barcelona**
 ● Artur C. Clarke va dir en una ocasió que «tota tecnologia prou avançada és indistingible de la màgia». D'aquí que, en aquesta catorzena edició, el Festival Internacional de Música

Avançada i Art Multimèdia optés per mostrar un seguit d'instal·lacions i actuacions en viu que submergien l'espectador en un espectacle sorprenent de prestidigitació a partir de les possibilitats de l'art generat amb les noves tecnologies.

Algunes de les intervencions que van destacar van ser nans (semi)invisibles que mouen caixes, ombres amb vida pròpia, esferes que creuen l'espai evitant els visitants i objectes que en tocar-los tenen reaccions màgiques.

Els responsables del Sònar van fer públic ahir que uns 80.000 visitants han seguit el festival durant els tres dies de sessions musicals per partida doble. Segurament hauran estat molts menys els que han visitat l'exposició *Et voilà!*, que dins de SonarMàtica es va poder veure en una de les sales del CCCB. Sense asos en la màniga ni capses amb doble fons, però amb microprocessadors i tota mena de sensors, les instal·lacions dels diversos artistes digitals van aconseguir un efecte similar al de la màgia tradicional: fascinar, sorprendre i divertir.

Un dels treballs que més públic va captar va ser *Shadow Monsters*, en què el britànic Philip Worthington digitalitza les ombres xineses i, gràcies a uns gràfics generats per ordinador, la silueta de l'espectador es revela com a amagatall de tota mena d'animals i monstres. Menys captivadora però igualment atractiva resultava *Tool's life*, instal·lació on el visitant, en tocar els objectes d'una taula, desencadenava un seguit de reaccions màgiques i una mica surrealistes, però sempre amb la sensibilitat japonesa del col·lectiu Minim++. També des del Japó va arribar al Sònar un grup de *kobitos*, uns humanoides diminuts que es poden tenir al davant però que només es poden veure (i interactuar-hi) mitjançant una pantalla especial.

Un detall de l'exposició *Et voilà!* de Sonarmàtica. / EL PUNT

Entranyables humanoides

XAVIER MERCADÉ
 ● Juntament amb els Beastie Boys, Devo era el segon gran trumfo que tenien els organitzadors d'aquest Sònar. Però la resposta del públic no va ser tan massiva com la nit anterior, tot i que era la primera actuació del grup d'Akron (Ohio) a Barcelona. El gruix del públic va preferir esperar-se a l'actuació de Fangoria o a la sessió de Jeff Mills, ja ben entrada la nit, per arribar en massa al Sònar de nit. L'actuació de Devo va resultar en-

tranyable. Vestits amb els barrets còncics vermells i les granotes grogues d'operari de central nuclear –que a mig concert llançarien al públic i així quedarien vestits de jugadors de futbol– van fer una actuació basada en grans èxits com *Mongoloid*, *Secret Agent Man*, *Peekabo!* o la seva insuperable versió del (*I can't get no*) *Satisfaction*, dels Stones. El grup va deixar clar que els ritmes sincopats i ballables amb què triomfen The Rap-ture, Klaxons o Franz Ferdinand

els van inventar ells ja fa dècades. Per la seva banda, Mogway van fer un concert intens però no apte per a grans recintes i Alaska, al capdavant de Fangoria, va demostrar que pot seguir sent una diva encara que se li escapi un mugró de l'escot. La Mala Rodríguez, acompanyada de Raimundo Amador, va fer-se seu el tron de la reina del *hip hop* estatal, i amb els porto-riquenys Calle 13 i el seu *reggeaton* va passar el que havia de passar: que tothom els va ballar.

La màgia –no podia ser de cap altra manera– també conserva un component humà, per tecnològica que sigui, de manera que un seguit d'artistes van fer tam-

bé a *Et voilà!* un seguit d'actuacions amb trucs de màgia i tecnologia en directe quatre cops al dia. Durant tota la jornada, qui sí que podia fer trucs tot

sol era el mateix espectador davant la instal·lació de Diego Díaz i Clara Boj, que amb una senzilla interfície gestual permet intercanviar els caps, fer

desaparèixer objectes, partir algú en dos o treure conills del barret. És a dir, els clàssics de la màgia aplicats en la tecnologia del segle XXI.

El Ministeri de Cultura renuncia al Consorci del Mercat de les Flors, però el continuarà finançant

J.B. / M.P. / **Barcelona**
 ● L'Institut de les Arts Escèniques i de la Música (Inaem), vinculat al Ministeri de Cultura, ha renunciat a incorporar-se al Consorci del Mercat de les Flors. El consorci, que es va crear la setmana passada, està format per l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Cultura de la Generalitat. Fonts de l'Inaem han volgut descar-

tar cap tipus de desacord i han justificat aquesta absència per una «estratègia general». Tot i així, es mantindrà l'aportació anual d'1,3 milions d'euros per aquest 2007 i està previst continuar cobrint el 33% del percentatge del Mercat de les Flors (reconvertit com a Centre de les Arts del Moviment). De fet, a hores d'ara s'està estudiant com s'ha de regu-

lar tènicament aquesta col·laboració anual. El consorci format ratifica Francesc Casadesús en la direcció.

L'octubre del 2005, es va signar una declaració d'intencions entre l'Ajuntament, la Generalitat i el Ministeri en declarar el Mercat de les Flors (fins llavors teatre municipal amb un cartell adreçat a teatre d'investigació) ha-

via de ser el centre de referència coreogràfica.

Madrid entra al Macba

Avui al migdia se signa el protocol per a la incorporació del Ministeri de Cultura al Consorci del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba). Aquest acord significa que l'Estat es converteix en la tercera font de finançament del Macba, amb una

aportació anual del pressupost generals de l'Estat d'un milió d'euros a partir del 2008. L'acte de signatura serà presidit pel president de la Generalitat i del Consorci del Macba, José Montilla, i per la ministra de Cultura, Carmen Calvo. El Consorci del Macba, creat l'any 1988, estava integrat fins ara per la Generalitat, l'Ajuntament i la Fundació Macba.

Una crítica de l'especulació a Barcelona guanya el Premi Amadeu Oller de poesia

● **Barcelona.** David Caño (Olot, 1980) ha guanyat el 43è Premi Amadeu Oller, per a poetes inèdits de menys de 30 anys, per una obra «vibrant», «sincera» i «valenta», segons l'opinió del jurat, en què construeix una «antiepopèia» de Barcelona a través de la crítica de l'especulació immobiliària, el creixement urbanístic desmesurat i la desaparició d'espais singulars que han transformat el paisatge de la ciutat i els afectes de les persones que hi viuen. *Barcelona*, que publicarà l'editorial Galera, neix de l'experiència del mateix autor a la capital catalana, on resideix des de fa nou anys, per contraposar el model de la Barcelona «de postal i biopija que ens volen vendre les classes adinerades» a la que coneixen de veritat les persones, va dir Caño, que exerceix de professor en una escola de Sants. El jove poeta convida a passejar per la ciutat amb mirada crítica, com la que projecta en uns poemes que tracten de gent que perd la casa i la feina per l'especulació o que veu com es destrueixen espais històrics. Caño es planteja aplicar aquest ull crític també a la Garrotxa i al cas del túnel de Bracons. / D.C.

Tapeplas recupera «Boombach» al Borràs

● **Barcelona.** La companyia Tapeplas torna amb *Boombach* a Barcelona. Si l'any passat, al Villarroel, van programar aquest espectacle, que fusiona la percussió amb el *tap dance* i també la dansa oriental, ara faran temporada al Borràs fins al 8 de juliol. L'espectacle que han ideat Sharon Levy i Yaron Engler busca un llenguatge de percussió que entronqui amb les danses i els sons de cultures mediterrànies, avui enfrontades políticament: jueva, cristiana i musulmana. / EL PUNT.